

STAKING MEELFABRIEKEN

Een kameraad uit Amsterdam schrijft ons:

„De staking aan de meelfabriek „Hol-land” en „Ceres” is in een impasse ge- raakt. De onderhandelingen, die de laat- ste tijd veelvuldig gevoerd zijn en waar verschillende dagbladen aan hebben me- degewerkt om tot een oplossing te ko- men, hebben allen gefaald. Al deze goed of niet goed bedoelde hulp heeft het con- flict niet kunnen doen beëindigen.

Zelfs een onderdanig schrijven, van de stakingsleiding, aan Sal Tas, medewerker aan Het Parool, heeft geen resultaat ge- had. Het is zelfs zo, dat elke bemidde- lingspoging, van rechts of links, te plet- ter loopt tegen het ijzeren gordijn, dat de regering rondom de fabriek heeft opge- trokken!

Langzaam maar zeker komen de hulp- troepen der Nederlandse regering, waar- onder zelfs buitenlandse krachten, de plaatsen van de stakende arbeiders be- zetten, en draait de fabriek bijna op volle capaciteit.

Het wandelend geweten

Op het Congres der oud-illegaliteit, kort geleden te Amsterdam bijeen, zei een der sprekers, dat de taak der illega- liteit moet zijn: „Het wandelend geweten” van het Nederlandse Volk te blij- ven. Deze uitlegging heeft „Het Parool” (vrij onverveerd!), zozeer getroffen, dat, in een hoofdartikel, deze woorden de be- langrijkste van het congres genoemd werden, die het meest zuiver en diep de taak en het wezen der illegaliteit aan- toonden.

Niet direct drong de grote betekenis dezer woorden tot ons door. Maar we hebben gezien hoe onze regering, verte- genwoordigd door onze ministers, die in Indonesië waren, de Republiek het mes op de keel heeft gezet, toen er weer ge- sproken werd van een ultimatum, in ver- band met de eis, de Van Mook-linie te aanvaarden, waarbij Het Parool eerst dit bericht doodgewoon opnam, zonder di- rect in hetzelfde blad een flink, vrij on- verveerd protest te plaatsen. Pas in het blad van 12 Jan. verscheen een mak ar- tikel, waarin werd gevraagd, of deze dreigende woorden ons een Pyrrhus over- winning zouden brengen en er werd ge- sproken van diepe rimpels, door zorgen over de „bewolkte toekomst” die wij te- gemoet zouden gaan, als de Republiek volkomen zou moeten bukken. Toen drong ook tot ons door de diepe en zin- volle betekenis der boven aangehaalde woorden. Want, nu de illegaliteit, de vrije, onverveerde strijders toen zij zelf in het nauw zaten, hun geweten uit wan- delen hebben gestuurd (Het Parool be- hoort ook tot die illegaliteit!), omdat hun eigen huid thans veilig is, nu zal de wan-

Dit is de harde werkelijkheid en waar- om het te verzwijgen?

De stakers zijn dappere kerels, die moedig volhouden, maar die met de moed der wanhoop vechten tegen, een gecon- centreerde macht, die onverzettelijk vast- houdt aan haar machtspolitiek.

250 arbeiders worden het slachtoffer

Aan onze Postabonnés

Dit is het derde

propagandanummer

van „Spartacus”. Is het te veel ge- vraagd, om ook dit nummer aan het juiste adres te brengen? En misschien een paar opwekkende woorden er bij te voegen?

... Als U met onze propaganda instemt, is het ook voor U een succes wanneer een nieuwe abonnee wordt gewonnen.

Red. Spartacus

delende Jood een wandelende Jood blij- ven, en zullen onze makkers in Indonesië vervolgd en vernietigd worden. Ook in ons land heeft de arbeidersklasse nog niet veel van dat geweten, wandelend of niet, gemerkt. Bijna drie jaar na de „bevrij- ding” ploeteren we nog steeds door met hoge prijzen, onvoldoende lonen en ontoe- rekende rantsoenen.

En frazen, als die van een „wande- lend geweten”, zullen daar niets aan ver- anderen. Wij zullen zelf moeten aanpak- ken! Op onze manier!

Als de ziele luistert

Op een druilerige, donkere ochtend komt een kalender blaadje ons verkwik- ken met de mededeling dat „Democratie is luisteren met je hele Ziel naar de Min- derheid.” (Prof. Kohnstamm.)

Ziezo, alweer een troost.

Wel is waar, is deze minderheid in werkelijkheid de overgrote meerderheid. Het zijn de miljoenen arbeiders, blanke en gekleurde, over de gehele wereld, die de bevelen hebben op te volgen van hen, die „over hen gesteld zijn”. Die leven op de grens van een bestaansminimum en dikwijls nog daar ver beneden. Die hebben het in onze heerlijke De-mo- cratie nog niet verder gebracht, dan tot een minderheid.

Maar pas op!

Als deze, onder de duim gehouden, minderheid langs democratische weg, door gebruik te maken van haar demo- cratische rechten, (door staking of an- derszins) tracht wat meer van zich te laten horen, zodat de Democratische Ziel niet tevergeefs luistert, dan breekt de

van hun illusie, te menen dat ze een be- perkte actie, en naar hun mening, me- nieuwe middelen, vechtend onder eigen leiding, maar in nauwe samenwerking met de E.V.C. met financiële steun kun- nen winnen. Die samenwerking beperkt in wezen de strijd, terwijl juist de kracht gezocht moet worden in de uitbreiding van het conflict, willen wij iets aan be- tekenis uitrichten tegen het blok van rijksbemiddelaars, Unie-bonden en de re- gering, die als een eenheid optreden te- gen iedere poging tot lotsverbetering.

Wij zullen nog vele teleurstellingen ondervinden, zolang wij niet begrijpen dat het oude wapen van de vakstrijd uit- gediend heeft.

De ontevredenheid groeit met de dag, maar de wil om strijd te voeren wordt geremd door het falen der vakbeweging en doordat het vertrouwen in eigen kracht niet aanwezig is.

Ook dit conflict dreigt te verstikken in de maandenlange besprekingen met am- tenaren, patroons, college's en regerings- instanties. Al deze besprekingen hebben maar één doel: de strijdgeest te remmen en het conflict te localiseren.

Elke partiële actie wordt op deze wijze de nek omgedraaid.

hel los. Dan komen de zielige luister- vinken in het geweer en is de democra- tie zoek.

„De Ziele luistert.....”, als Schermer- horn soldaten stuurt, om de staking der havenarbeiders te breken.

„De Ziele luistert.....”, als regering- Lux-landen uitgenodigd, om tot dit ver- en vakbeweging studenten oproept, en ze gebruikt als onderkruipers.

„De Ziele luistert.....”, als in Celebes en West-Java weerloze Indonesiërs, die nog niet het juiste begrip van democratie hadden, worden uitgemoord, door „ons” leger.

„De Ziele luistert.....”, als de demo- cratische meerderheid op slinkse wijze de overeenkomst van Linggadjatti weg- werkt. (Hitler deed het anders. Die sprak van „een vodge papier”.)

„De Ziele luistert.....”. Zou ze luiste- ren naar de miljoenen dakloze en honge- rende kinderen in de overwonnen landen?

Dwaalt die luisterende Ziel ook in on- ze achterbuurten, of bijv. in Brabant tus- sen de als „woningen” ingerichte kippen- hokken?

Voor zo'n democratische meerderheid valt daar nog wel wat te leren.

Postabonnés opgelet

Het 1e kwartaal 1948 is alweer een maand oud. Verscheidene abonnees heb- ben aan ons verzoek gehoor gegeven en hun abonnementsgeld per post (giro of postwissel) voldaan.

Willen de anderen dat goede voorbeeld volgen? Voor ons een groot gemak. Voor U besparing (van inningskosten).

7 FEBRUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 6

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Ultg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Ongewenste blokvorming

In de warwinkel van de internationale politiek is het niet altijd gemakkelijk de bedoelingen van de deelnemers in dit spel te doorzien. Vaak schijnen de zetten met de erkende politiek der spelers in tegen- spraak te zijn en pas achteraf blijkt dan, dat er wel degelijk lijn in zit.

De jongste gebeurtenissen in de Euro- pese politiek geven hiervan een sprekend voorbeeld. Engeland en Frankrijk, die sinds 1947 door het verdrag van Duinker- ken als bevriende landen en ter verdedi- ging tegen mogelijke aanvallen van Duits- land, verbonden zijn, hebben de Be Ne- Lux-landen uitgenodigd, om tot dit ver- drag toe te treden. De minister van buiten- landse zaken, Bevin maakte dit bekend door een grote rede in het Engelse parlement en ontvouwde in verband hier- mee een plan voor de oprichting van een Europese statenbond, die het verzwakte Europa een eigen zelfstandige plaats tus- sen de twee grote imperialistische landen, Amerika en Rusland, zou verzekeren.

Het „Bevin-plan”

— die naam is er aan gegeven — is in de eerste plaats bedoeld als een politieke zet tegen de Russische politiek, die tracht de Oost-Europese landen door vriend- schaps-verdragen onderling en met Rus- land, tot een blok te verbinden.

Men is op het ogenblik nog bezig een formule te vinden, waarin niet alleen de verdediging tegen toekomstige aanvallen van Duitsland, maar ook van andere lan- den, wordt vastgelegd en die toch ook weer niet als „direct tegen Rusland ge- richt” zou kunnen worden uitgelegd. Men wil blijkbaar de deur naar het Oosten nog niet geheel dichtmaken. De handelstran- sacties, die juist van Russische zijde in de laatste tijd iets vergemakkelijkt worden, zouden anders in gevaar worden gebracht. Dat neemt niet weg, dat zowel de West- Europese staatslieden en hun pers, als ook de Russen, er geen doekjes om winden, als ze het over de politieke betekenis van het Bevin-plan hebben. Churchill, die weer

van zich laat horen, noemt het plan de verwerkelijking van de Verenigde Staten van West-Europa, die hij reeds in zijn rede te Fulton had geëist en hij wil, dat dezen een krachtige politiek tegen Rusland zullen voeren.

Zo ook vat Rusland het Bevin-plan op. Het ziet er een blokvorming in, waaraan militaire afspraken zijn verbonden en noemt het een verlengstuk van het Mar- shall-plan. Dat is het in zekere zin dan ook inderdaad. De Amerikaanse macht- hebbers zelf bevestigen deze mening, door hun instemming met deze blokvorming te betuigen.

Getorpedeerd!

Niettemin wordt juist door Amerika het Bevin-plan getorpedeerd, en wel door de, een paar dagen na Bevin's rede doorge- voerde devaluatie van de Franse franc. Zonder ons verder in de verschillende va- luta en geldkwesties te willen verdiepen, mogen we toch wel als vaststaand aan- nemen, dat het dollarkapitaal de Franse regering geen andere keus heeft gelaten dan de devaluatie door te voeren. Wilde die regering dollars ontvangen, dan onder deze voorwaarde.

De dollarkoningen hebben het komman- do over een ontzaglijk kapitaal. Een wijd- vertakt net van kapitaalsorganisaties, met aan de spits de grote concerns en mono- polies, verschaft hun de zeggenschap over productie, over handel en scheepvaart, ten slotte over de gehele maatschappij. Dit systeem van heerschappij is in het dollar- land tot in perfectie voltooid, het dringt nu ook in Europa door, en het Marshall- plan heeft tot taak, de deuren daarvoor wijd open te zetten.

In dit licht moet men de devaluatie van de franc en de toelating van de vrije geld- handel in Frankrijk zien. De laatste maat- regel opent pas goed de deur. Het aan- delenkapitaal van vele Franse bedrijven zal nu in snel tempo in Amerikaans bezit overgaan, temeer daar het reeds bestaande overwicht van het Amerikaanse geld te-

genover de franc door de devaluatie nog met 44,5 % is vergroot.

Hierbij blijft het natuurlijk niet. Het Amerikaanse kapitaal zal door zijn Mar- shall-plan-politiek nog meer obstakels, die zijn veroveringsgloed door Europa in de weg staan, uit de weg ruimen. Daar zijn b.v. de genationaliseerde grote bedrijven (Renault e.a.). Men wil natuurlijk de Franse staat dwingen, dat deze die be- drijven los laat, opdat ook daar de dollar kan indringen. En de dollar koopt niet alleen bedrijven, ook de pers en politieke leiders zijn te koop, en — wie niet te koop is, wordt in toom gehouden door een ge- esceneerde terreur, die in Amerika de naam heeft gekregen van „bestrijding van on-Amerikaanse activiteit”.

De Russische pers noemt het Bevin-plan een aanvulling van het Marshall-plan. Uit de tegenzet, die Amerika in Frankrijk heeft gedaan, blijkt dat dit plan toch niet geheel naar zijn zin is. Wel wil men in Amerika een aaneensluiting van de West- Europese staten tot een blok, dat zich tegen Rusland keert, maar dan ontdaan van de zelfstandigheid, die Bevin er aan wilde geven. De regeringen moeten, naar de mening van de dollarkoningen, op hun eigen terrein blijven. Ze mogen de arbeidersmassa's knevelen en op hun manier in toom houden, legers op de been bren- gen, van moderne wapens voorzien en deze liefst in Amerika kopen. Maar ze moeten de handen aflaten van objecten, die voorbestemd zijn, om in het systeem van de dollarheerschappij opgenomen te worden. Bedrijven, industrieën, handel en verkeer zijn het fundament van de kapi- taalsheerschappij.

De dollarkoningen voeren een doelbe- wuste strijd om dit als hun onbestreden terrein te verzekeren.

Geen zelfstandigheid

De zelfstandigheid van het West-Euro- pese blok zou alleen een kleine kans ma- ken, als door de regeringen verstrekkende beschermingsmaatregelen voor productie en geld en goederenverkeer werden ge- nomen. Het gehele systeem van de zo- genaamde geleide economie had moeten worden uitgebreed, en ten slotte zijn be- kroning vinden in overname van het ge-

heel door de staat. Hiertegen voert het Amerikaanse kapitaal een principiële strijd. Het heeft de Franse regering gedwongen te capituleren en het zal niet rusten voordat alle muren, die ter bescherming tegen de Amerikaanse kapitaalsinvloed werden opgericht, zijn gesloopt. Een West-Europees blok wil Amerika ook, maar dan ingebouwd in het Amerikaanse systeem van kapitaalsheerschappij en direct onderworpen aan de Amerikaanse politiek.

De tijd voor zelfstandige machten of bloks tussen de twee grote imperialistische landen is voorbij. Dat blijkt ook, uit wat zich aan de andere zijde van het stalen gordijn heeft afgespeeld. Daar had het Bulgaarse staatshoofd Dimitroff het plan bekend gemaakt, om alle Balkan-landen tot een groot federatief verbond aaneen te sluiten. Ook hier hetzelfde verschijnsel, uit Moskou kwam bericht, dat dit niet gewenst werd. Bij de politieke rolverdeling en de machtsverhoudingen, daar aanwezig, zal die wenk wel voldoende zijn, om een zelfstandige politiek dezer landen van de baan te schuiven. De „Prawda“, die deze wenk gaf, voegde er aan toe, dat men maar liever de „democratisering“ in de afzonderlijke landen tot een goed einde moest brengen. Bedoeld is daarmee, dat het meesterschap van de staat over de productie en het maatschappelijk leven moet worden vervolmaakt.

Hieruit blijkt weer, dat de Russische politiek de zuivere tegenvoeter is van de Amerikaanse politiek. Het fundament van de heerschappij der Russische staatsbureaucratie is de zeggingschap van de staat over de productie en juist daardoor over de gehele maatschappij. De Amerikaanse machthebbers daarentegen willen dit systeem uit de weg ruimen, om daarvoor in de plaats hun systeem van kapitaalsheerschappij, door de monopolies, te zetten. De beide systemen sluiten elkaar uit. Beide machten zijn bereid elkaar van de aafbodeweg te vagen en ze werken er koortsachtig aan, om de middelen waarmee dit kan worden gedaan gereed te maken. De derde macht, die alleen in staat is om beide systemen te doen verdwijnen, is praktisch nog niet op het politieke toneel verschenen. De arbeidersklasse van de gehele wereld vecht nog in de moeilijke strijd om het dagelijkse brood en eerst als zij in deze strijd haar eenheid en zelfstandigheid heeft gevonden kan zij in het politieke strijdperk treden.

Iets voor onze agenten

Denken de agenten wel aan de maandelijke afrekening? Rotterdam, bijv. is altijd puik in orde. Maar met een beetje goede wil kunnen de anderen dat even gemakkelijk. Afgesproken?

De Administratie.

DE ENIGE WEG.

Het Nederlandse kapitalisme is op het oorlogspad getogen. De lonen zijn naar de mening der heren te hoog en dus moeten deze omlaag. Zo zegt men het weliswaar niet precies, de handelingen komen echter op hetzelfde neer. Eerst moesten de textielarbeiders er aan geloven. Zij werden verblijd met een nieuwe C.A.O., welk contract op papier een verhoging van enkele centen per uur inhield. Niettemin betekende het in de praktijk toch een aanzienlijke loonsverlaging, daar de z.g. toeslagen op het loon als zijnde „zwart“ op last der regeringsinstanties niet langer mochten worden betaald. Natuurlijk kwamen de textielarbeiders tegen deze aanslag op hun levenspeil in verzet, waarbij wij herinneren aan de stakingen o.a. in Enschede en Tilburg. Op sommige fabrieken in Twente worden deze z.g. zwarte toeslagen, zij het langs een omweg, toch nog betaald. In de meeste fabrieken beroept men er zich echter op, dat men wel wil, doch niet kan, omdat „het van regeringswege niet mag“. In Tilburg heeft men er dit op gevonden, dat de toeslagen in een soort fonds worden gestort, dat door werkgevers en werknemers wordt beheerd. Meer dan beheren mag men echter niet, want opnamen daaruit zijn, voorlopig althans, niet aan de orde. Misschien, zegt men, komt dit later nog. Doch momenteel is het daarvoor, met het oog op onze zwakke kapitaalpositie, niet het geschikte moment.

Ook de metaal- en bouwvakarbeiders

verdienen te veel. Ook zij krijgen „zwarte“ toeslagen waardoor hun loon, in verzet tegen deze kernen tot één kernorganisatie gelijkend met andere categorieën van arbeiders, „te hoog“ wordt. Tenminste, dier alleen kans van slagen hebben, want is het regeringsstandpunt. Dus moeten deze arbeiders ook werkelijk tot het ook daar de toeslagen verdwijnen, of minstens verlaagd worden. Men mag weliswaar niet „te hoog“ zijn en doodspoor en dus tevens de in te Reflex, ook de metaalbewerkers en bouwvakarbeiders komen in verzet.

Voor ons ligt een circulaire van een gedeelte, zij verklaren dat zij met hun z.g. „Plaatselijke Contactcommissie“ juist helemaal niet bedbelen de vakbewegende bouwbedrijven te Rotterdam, ondertussen tussen de wielen te rijden en roepen kend door een aantal arbeiders uit de ongeorganiseerde kameraden op, vóór bouwbedrijven. De eerste lezing van deze, inzet van de actie zich bij een vakorga-circulaire zegt je „dit is goed“. Deze organisatie aan te sluiten. Realiseren deze onbeiders willen in verzet komen tegen de vertekenaars zich dan niet, wat de eigen-ingezette aanval der reactie en roepen hunne oorzaak is geweest van het telkens mede-arbeiders eveneens op tot verzet. Zij ver mislukken van hun acties? Het nu constateren, dat nu reeds gedurende twee opeenvolgende verzet zal een verzet zijn niet en een half jaar ieder voor zich, en iedereen de respectievelijke ondernemers, op zijn manier, dit tevergeefs geprobeerd doch rechtstreeks tegen de staat. De staat heeft. Dat wil het komende verzet kanspaalt hoe en op welk levenspeil we mo-van slagen hebben, er eenheid moet komen leven, hoeveel we mogen eten en hoe-men. Eenheid van alle arbeiders, onge-eel we mogen verdienen. De werkgevers acht hun politieke of geloofsovertuiging verschuilen zich achter de staat, dus wordt Zij roepen de arbeiders op, in hun bedrijf noodwendig onze strijd ook rechtstreeks ven kernen te vormen en deze zelfgekozen richt tegen de staat. Hoe kan men kernen naar een te beleggen vergadering dan toe komen om één van de pei-af te vaardigen, teneinde daar gezamenlijk waarop de huidige staat steunt, de vakbeweging, mede te gaan inschakelen.

Tot zover is alles goed en zouden ook de komende strijd? Dat is toch je rein-wij het van harte toe kunnen juichen, datte waanzin, kameraden?

Een brief over psychische factoren

zich bli maakte, omdat een katholiek priester, want licht wel voldoende is om deze organen te willen, neer hij advies op economisch gebied nodig had, aan men toch moeilijk aan Spartacus stellen; waar zich tot Marx wendde, doch op het gebied de zeeder Thomas van Aquino om raad vroeg. Voor ons, die het Marxisme tot grondslag van het den-ken hebben, bestaan er geen afgescheiden geestel-lijke gebieden en geen afgescheiden economisch-probleem, maar zijn deze zaken onverbreeklijk me-elkaar verbonden. De raden, die de arbeiders zie-den voor, in de Russische revolutie van 1905 vormen in de strijd, en hen doen overwinnen, kun-wamen zij op, en in 1917, terwijl Duitsland in nen geen louter stoffelijke belangen op het oog hebben. Hun ontstaan is reeds het bewijs, dat een diepgaande geestelijke verandering bij de massa- heeft plaats gevonden en zij zijn in hun voltooid-vorm de kristallen van het gehele economische en geestelijke leven. Welke veranderingen in de men-selijke geest dan zullen plaats vinden, kunnen wij slechts bevroeden en wagen wij niet onder woor-den te brengen.

Dat de briefschrijver er werkelijk deze dualis-tische opvatting op na houdt, blijkt uit zijn ver-derde uitspraken, zijn zogenaamd ongelooft in de „mythe van het proletariaat“, zijn vraag of „in-zicht wel voldoende is, om deze organen (de ar-beidersraden, red.) te willen en of er ook „psychi-sche“ factoren zouden kunnen zijn, welke wellich-ljnrecht hiertegen in verzet komen.“

Wie zou willen beweren, dat wij niet gerege-wijzen op de belemmeringen voor de strijd, die de arbeidersklasse als overblijfselen van voorbije eco-nomische en politieke verhoudingen als geestelij-ballast met zich mee draagt? Ook de vraag of in

Neen, als we besloten hebben ons eigen lot in eigen handen te nemen, wanneer we besloten hebben, ongeacht politieke of geloofsovertuiging, zelf onze kernen in de bedrijven te stichten, dan moeten we ook zelf verder onze strijd voeren en de let-ding daarvan niet overdragen aan de vak-beweging. Want dit gebeurt, zodra we de vakbeweging in onze strijd inschakelen. We hebben, zo langzamerhand toch wel ervaring genoeg? Dan wordt alles bin-nenskamers langs „de weg van redelijk overleg“ buiten ons om afgehandeld en dan horen we later, als alles in kannen en kruiken is, de uitslag wel. Nogmaals kernvorming in de bedrijven betekent noodzakelijk zelf doen en gezamenlijk met onze mede-arbeiders zelf onze eigen strijd voeren.

En laten we dan tenslotte één zeer voor-naam punt daarbij niet vergeten. In de loop van dit artikel wezen we er reeds op, dat onze komende strijd er één zal zijn rechtstreeks gericht tegen de staat. Dat de textielarbeiders alsook de metaal-bewerkers in een soortgelijke positie staan. Dat zij afzonderlijk als bedrijfstakken reeds in verzet kwamen, doch feitelijk de strijd reeds verloren. Daarom, wil onze komende actie kans van slagen hebben, dan is het niet voldoende, dat we op elk bouwwerk onze eigen kern stichten, doch is het daar-naast absolute noodzaak, dat we als ge-zamenlijke bouwvakkeren contact zoeken en vinden met de bedrijfstakken textiel en metaal, teneinde gezamenlijk als één grote verenigde strijdmacht met kans op succes de strijd tegen de grote naamloze vennoot-

het toch komt, dat de arbeidersklasse zo dwars tegen haar eigen belangen in handelt. Wij vragen: waar handelt deze arbeidersklasse, waar kan zij handelen waar is zij vrij tot handelen. Klaarblij-kelijk beschouwt de schrijver en ook Reich „zich af laten slachten en zelf te slachten“ als handelingen van de arbeidersklasse. Waar de klasse tot handelen overgaat, geeft zij wel degelijk blijk van meer inzicht dan de op een afstand critiserende en afkeurende intellectuelen. Maar deze handel-ingen kunnen vooralsnog niet anders zijn dan verzet tegen hun onderdrukking, al moet dit verzet ook noodzakelijk een streven naar macht en eigen zelf-standig beheer met zich meebrengen.

Als intellectuelen de toekomst moeten brengen, dan kunnen zij dit niet anders doen, dan door de massa als middel te gebruiken, als middel van hun geest.

De geest der superieuren zal heersen over de geest (en het lichaam) der inferieuren, welke slechts hebben te gehoorzamen..... voor hun eigen bestwil.

Velen vóór Reich en onze briefschrijver hebben geloofd, dat zo het socialisme kon komen. Men noemde hen „utopische socialist“. De wereld schijnt er thans meer te tellen dan ooit. Wij van Spartacus menen inderdaad, dat alle partijen met hun lijkse aanhangels daar onder gerekend moeten worden. Zij zijn het bewijs van wat wij in de aanhef zeiden: de naam Marx en enkele oppervlakkige gedachtebegrippen, dat is wat tot nu toe doorgedrongen is. Het is onze taak om op Marxistische wijze de lessen uit de klassenstrijd te trekken en de bewegingen van de arbeidersklasse hiernede te bevruchten, opdat zij, en zij alleen, de macht tot zich trekt, om aan alle overheersing van de geest en van het lichaam een eind te maken.

schap „De Nederlandse Staat“ aan te kun-nen binden. Zo en niet anders zullen we de aanslag op onze levenspositie, de aan-slag op het leven van onze gezinnen kun-nen verhinderen. Elke andere wijze be-werkstelligt alleen maar, dat we stuk voor stuk worden afgeslacht en door de vak-beweging op een zijpad worden gevoerd.

Ingezonden

De Ned. Bond van Vrije Socialisten verzocht ons publicatie van het onderstaande.

Enige tijd vóór de capitulatie van de Franco-bewind, is uit Spanje een kinder-colonie naar Rusland vertrokken. Over het lot van deze kinderen hebben hun familie-betrekkingen in Spanje tot heden niets vernomen en nasporingen van Spaanse emigranten-organisaties in Frankrijk, bleven zonder resultaat.

Evenmin werd iets vernomen van de vele Spanjaarden, die zich ten tijde der capitulatie — nu ruim acht jaar geleden — in Rusland bevonden. Onder hen be-vinden zich vliegeniers, die destijds in Bakoe in opleiding waren om tegen het Franco-regiem te opereren en zeelieden van Spaanse schepen in Russische ha-vens. Allemaal dus uitgesproken anti-fas-cisten!

Onlangs uit Rusland teruggekeerde Fransen delen ons thans mede, dat alle Spanjaarden, die destijds te kennen ga-ven liever naar een west-Europees land te willen emigreren dan in Rusland te blijven, werden gearresteerd en na lange omzwervingen, via dwangarbeid en ge-vangenissen, sedert November 1943 in het concentratiekamp Karaganda zijn op-gesloten. Het aantal nu nog in leven zijn-den wordt geschat op zestig personen.

Deze anti-fascisten leven daar onder de ergerlijkste omstandigheden, zonder contact met hun familie en volledig af-gesloten van de buitenwereld, blootgesteld aan dwangarbeid en ondraaglijke ont-beringen. Onze zegglieden en ooggetui-gen, die enige jaren het ellendige lot van deze mensen deelden en enige brieven van hen mede naar Frankrijk smokkel-den, zijn bereid tegenover iedere instan-tie de waarheid van hun beweringen te getuigen.

De Spaanse republikeinse regering in Frankrijk heeft, voorlopig zonder resul-taat, een nota aan de Russische Ambas-sade te Parijs overhandigd.

Dit is het sobere relaas, dat wij dezer dagen ontvingen van de Federatie van Spaanse emigranten te Parijs. Zij voegen er aan toe: We hebben aan alle ambas-sades te Parijs dossiers over deze mis-daad overhandigd, in de hoop dat er al-thans een enkele is, die zoveel eergevoel heeft, dat hij deze anti-fascisten tegen de moderne rode tsaar wil verdedigen. We weten natuurlijk niet wat het oplevert, want we weten heel goed hoe onoverko-menlijk de moeilijkheden zijn. Maar we verzekeren U dat we niet zullen falen door een tekort aan inspanning.....

Nog eens iets over bedrijfskernen

Als twee hetzelfde zeggen, is het nog lang niet noodzakelijk dat ze ook beiden hetzelfde bedoelen. Het komt zelfs meermalen voor, dat de een precies het tegengestelde van de ander bedoelt. B.v., wanneer Beel het heeft over de vrijheid van Indonesië, dan bedoelt hij naar alle waarschijnlijkheid gans iets anders, dan het beeld hetwelk Soekarno voor ogen heeft, wanneer deze spreekt over „Indonesië Merdeka“. Dit is ook het geval met de Indonesische arbeider uit de dessa, die in de afgelopen jaren met de daad heeft getoond, dat hij nog wel iets anders kan zijn als uitbuitingsobject van een koloniaal kapitalisme. Hij heeft o.a. getoond, zelf bedrijven te kunnen behoren. Voor hem hebben de woorden „Indonesië Merdeka“ zeker een andere betekenis.

Soortgelijk is de situatie ook voor ons, wanneer, vooral in de laatste tijd, gesproken en geschreven wordt over de begrippen bedrijfsorganisatie en bedrijfskernen. Ook hier geldt, wanneer twee hetzelfde zeggen, behoeven zij niet hetzelfde te bedoelen.

Van regeringszijde, via de Stichting v. d. Arbeid, de erkende vakbeweging en het werkgeversverband, is men reeds geruime tijd doende een bedrijfsorganisatie in het leven te roepen. Tot op heden zonder eigenlijk veel verder te komen dan die plannen. Wat weer een gevolg is van het feit, dat de meningen, hoe een en ander er uiteindelijk zal komen uit te zien nogal ver uiteen lopen. De een zweeft voor ogen een soort corporatief organisme, bestemd in de eerste plaats om de godsvrede in de bedrijven te verzekeren en waarin, naast de werkgever, het gehele bedrijfspersoneel, van directeur tot jongste bediende, zijn samen gebracht.

Dit instituut zal zich dan uitsluitend hebben te bemoeien met sociale voorzieningen in het bedrijf en in de gezinnen van het bedrijfspersoneel. Zoals b.v. het aanbrennen van een wasgelegenheid, schafstok, etc. Het zo mogelijk hulp verstrekken in het gezin van een bedrijfsarbeider, welke door ziekte of anderszins in moeilijkheden is geraakt.

De feitelijke bedrijfsleiding is voor dit organisme taboe. Op welke wijze de productie zal worden geregeld, wat geproduceerd kan en zal worden, loon- en arbeidsvoorwaarden, zijn allen onderwer-

pen, waarover deze instantie geen zeggenschap heeft. Hoogstens mag men wel eens een advies uitbrengen over de loon- en arbeidsvoorwaarden. Maar of dan met het verstrekte advies rekening zal worden gehouden, is een tweede kwestie.

Van de andere zijde, in dit geval de vakbeweging, is men het in grote trekken weliswaar met het ontwerp eens, doch men wil wat men noemt een grotere vinger in de pap hebben. Men begrijpt, dat de arbeiders nu niet direct er op gekanteld zullen zijn met een dergelijk instituut verrijkt te worden. Men wil het daarom meer aantrekkelijk en aanvaardbaar maken en dus de arbeiders, via de erkende vakbeweging natuurlijk, wat meer zeggenschap doen verkrijgen. Al is het dan ook maar in schijn, wil men aan het te scheppen instituut wat meer medezeggenschap geven bij de bespreking omtrent loon- en arbeidsvoorwaarden, voorstellen tot productie-verhoging etc. Kortom, men wil het toekomstige organisme wat meer „democratiseren“.

Dat een dergelijk instituut slechts een caricaatuur is van wat verstaan moet worden onder bedrijfsorganisatie, behoeft geen nader betoog. Met een dergelijke organisatie bereikt men alleen, en dat is natuurlijk toch het doel, dat de arbeider het laatste beetje zeggenschap verliest en volledig ondergeschikt wordt gemaakt aan de staatsorganen, Stichting v. d. Arbeid, erkende vakbeweging.

In de laatste dagen is er nog een instantie bijgekomen, welke eveneens de mond vol heeft over bedrijfsorganisatie, bedrijfskernen, etc. Met de Kerstdagen heeft de C.P.N. haar jaarlijks congres gehouden en als uitlooiel daarvan werd een resolutie aangenomen inhoudende, dat de partij in het komende jaar zich meer en intensiever had in te stellen op de bedrijven, over moest gaan tot het oprichten van kernen in de bedrijven en het uitbreiden van bedrijfskranten. Voordien was de belangstelling van de zijde der C.P.N. weliswaar al intensiever geworden, was men b.v. in de Rotterdamse haven al overgegaan tot de uitgifte van een z.g. bedrijfskrant, op dit congres werd het echter slechts als de algemene lijn van de partij vastgelegd.

Vanwaar deze belangstelling? Welke betekenis moeten we aan deze nieuw op te richten bedrijfskernen hechten? Laten we er allereerst de aandacht op vestigen, dat er dit jaar verkiezingen aanlocht zijn. We zullen dus weer kunnen genieten van de edele verkiezingswedijver der diverse partijen. Alles en ieder moet ondergeschikt worden gemaakt aan de verkiezingspropaganda en wat dankbaarder dan zich de pionier te betonen de heersende ontevredenheid in de bedrijven? Daarnaast moet men rekening houden met nog een andere factor van betekenis. De C.P.N. noemt zich weliswaar Communistische Partij Nederland, haar directieven ontvangt zij echter uit Moskou. De generale lijn van elke stalinistische partij wordt rechtstreeks van daaruit bepaald. Een van die directieven is agitatie, met alle middelen, tegen het plan-Marshall. Niet in de eerste plaats omdat het arbeidersbelang in tegenstelling staat tot dit plan, doch omdat dit plan niet strookt met de imperialistische plannen van Moskou. Derhalve agitatie in de bedrijven; trachten op alle mogelijke en onmogelijke manieren het plan te dwarsbomen en zo mogelijk onmogelijk te maken. En, omdat dit plan werkelijk tegen de belangen van een vrij arbeidersbeweging indruist, zal het bovendien nog de schijn wekken, alsof de C.P.N. de voorvechter van de arbeidersklasse is.

Nogmaals, wanneer twee hetzelfde zeggen, bedoelen zij nog niet hetzelfde. Wanneer wij arbeiders spreken over de noodzaak van kernvorming in de bedrijven, wanneer wij onze mede-arbeiders opwekken zich te her-oriënteren, dan bedoelen wij daarmee de opbouw van een nieuwe strijdorganisatie. De opbouw van een nieuwe strijdorganisatie. Van onderop, onder eigen leiding. Niet ten voordele van de een of andere vakbeweging, of parlementair-politieke partij, doch ten bate van onze eigen klasse. Tenslotte betere levensomstandigheden te scheppen en uiteindelijk een andere betere maatschappij.

Daarom meenden wij dit artikel te moeten schrijven als een waarschuwing voor onze mede-arbeiders. Pas op voor de vinken op het lokketouw, al fluiten ze ook nog zo mooi. Geen bedrijfsorganisatie onder staatscontrole, geen kernvorming onder leiding van de C.P.N. of welke politieke partij dat ook. Vormt zelf in de bedrijven onder eigen leiding uw kernen en strijdorganisaties.

tolkt, opdat die dag de eigen strijdeenheden worden bevorderd. Tijdig uitgezette en goed gestelde manifesten moeten duidelijk de opzet van deze bijeenkomsten verklaren.

Aan de andere kant moeten de leden van de Nederlandse Bond van Vrije Socialisten en van Spartacus nu allermint denken, dat zij de organisatie van die dag maar aan de I.F.B.K. zullen overlaten. Ook zij staan, of behoren althans te staan temidden van de strijdende arbeiders. Het spreekt dus vanzelf, dat de I.F.B.K. op hen rekent, zoals zij rekent op de medewerking van alle klassenbewuste arbeiders, die de zelfbeweging en zelforganisatie van de klasse voorstaan.

Wij hopen dat ook de Vereniging van Vrije Socialisten besluit af te zien van een eigen bijeenkomst en de I.F.B.K. in haar pogen zal bijstaan.

En tenslotte, is dit initiatief niet navolgenswaardig in allerlei andere plaatsen? Men overwege dat eens.

Wie nog proefnummers wil ontvangen, geve dat eveneens aan ons op.

Hoe gaan we verder? De agenten in Amsterdam, Den Haag en Rotterdam ontvangen nu op hun beurt vier weken, voor elke vaste weeklezer, een krant extra.

Weekabonné's, het wordt dus nu Uw beurt. Denkt reeds over de vraag: wie komt in aanmerking?

Denkt er om, 14 Febr. moet Uw extra krant een extra goed adres vinden. En dan..... na vier weken resultaten oogsten.

REDACTIE SPARTACUS.

4 FEBRUARI 1948

PRUS 12 CENT

8e Jaargang No. 7

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgros 168797 te A. dam

Het communistisch Manifest

Dezer dagen is het honderd jaren geleden, dat door de Internationale Communistenbond het Communistisch manifest werd uitgegeven, dat in haar opdracht, door Marx en Engels was samengesteld.

De burgerlijke-sociaal-democratische en stalinistische pers heeft zich gehaast daaraan aandacht te besteden. Duizenden malen doodverklaard, te vuur en te zwaard bestreden, moet zelfs na honderd jaren de burgerlijke pers schrijven over het historisch materialisme, dat voor het eerst of welhaast voor het eerst in dit manifest de grondtoon vormde in de verklaring van de toen komende en groeiende strijd voor het communisme.

Ook voor ons bestaat er aanleiding een ander op te merken over de waarde en de betekenis van het manifest. Maar anders dan alle anderen, zullen wij niet in de allereerste plaats ons moeten afvragen, of de inhoud ervan juist, of onjuist is gebleken in verband met de ontwikkelingsgang van maatschappij en klassen. Het maakt op ons zelfs een wat bespottelijke indruk, dat de grote pers bij deze herdenking zich opnieuw, voor de zoveelste keer, bezig houdt met een geschriftje, dat een hoopje illegaal werkende en samenkomende revolutionairen honderd jaren geleden uitgaaf, om toch als het er op aankomt, opnieuw de haars inziens onjuiste inzichten daarvan aan te tonen. Daaruit alleen blijkt reeds de grote betekenis van het document, want waarom is het niet als tienduizenden geschriften in de historische vergetelheid weggezonden?

Nog altijd „waart het spook van het communisme door Europa“, thans zelfs over de gehele wereld. En konden Marx en Engels tegenover het spreekje van het spook vaststellen, dat het hoog tijd werd, dat de communisten hun denkbeelden, hun doeleinden, hun tendensen voor de gehele wereld blootlegden, de bezittende, de heersende klassen van de gehele wereld weten nu, dat de denkbeelden omtrent de strijd om het communis-

me nu meer dan ooit een voedingsbodem gaan vinden, in de omstandigheden waarin maatschappij en arbeidende klasse zich bevinden. Dat is de oorzaak in de allereerste plaats, dat de persidders van nu, naast het spook, ook de niet verwezenlijke profetie van het manifest menen te moeten stellen.

Daarbij komt, dat velen dier schrijvers niet beseffen waarin de grote betekenis van het manifest is gelegen. Zij begrijpen niet, dat die gezocht moet worden in het feit, dat de strijd om het communisme werd gehaald uit de nevelen van idealisme, wenselijkheid, schone letteren, theorie van de enkeling en overtuiging van alle „redelijk denkende mensen“, ongeacht hun plaats, en dat het probleem Communisme daarmee werd geplaatst in het bruisende leven van maatschappij en klassen.

Zij begrijpen niet, of niet reëel, dat Marx en Engels nimmer uitgingen van vaste onveranderlijke waarheden, doch dat zij ook de verhoudingen van mensen, klassen en maatschappij zagen in voortdurende beweging, in een voortdurende ontwikkeling op de grondslag van de ontwikkeling van de productiekrachten. Alleen daardoor kunnen zij er toe komen, onjuiste profetieën te constateren. Zij stellen denkbeeldige vaste begrippen van Marx en Engels en vergelijken die met de „vaste“ uitkomsten van maatschappij en z.g.n. arbeidersbeweging, waarbij dan met dit laatste niet zozeer worden bedoeld de werkelijke bewegingen van de arbeidersklasse, dan wel de organisatievormen, die in een zekere periode van de klassenstrijd in het maatschappelijk leven zijn ontstaan.

De uiteenzetting, waarbij de strijd om het communisme en de strijdende arbeidersklasse oorzakelijk met elkaar werden verbonden, vangt in het manifest aan met de woorden: „De geschiedenis van iedere maatschappij tot nu toe, is een geschiedenis van klassenstrijden. Zeer compact wordt dan verklaard, hoe elke

klassenstrijd als grondslag had de beheersing van de productiemiddelen door de heersende klasse, waarop de uitbuiting van de andere klassen berustte. Maar de ontwikkeling van de productiemiddelen brachten steeds na een zekere periode, de noodzakelijkheid met zich mede, dat de verhoudingen waaronder wordt geproduceerd zich moeten wijzigen. Bestaande maatschappelijke orden gaan ten onder, nieuwe ontstaan. Heersende klassen gaan onder of worden, op grond van de nieuwe eisen, die de verder ontwikkelde productiekrachten stellen, op zij geschoven door opkomende nieuwe klassen. En steeds ging strijd in wezen om de beheersing van de productiemiddelen. Zo kan het niet anders, of de inzichten van elke klasse zijn ten nauwste verbonden met de taak, die zij in het maatschappelijk leven vervult en de positie en de plaats die zij in het historisch verband neemt.

De betekenis van het communistisch manifest moet daarom worden gezien, in het voor het eerst vaststellen van het wetenschappelijk inzicht, dat de strijd van de uitgebuite arbeidersklasse uiteindelijk gaat om haar beheersing van de productiemiddelen, om het collectieve bezit daarvan, om het communisme. En voorts, dat die strijd een historisch noodzakelijke periode is in de geschiedenis van de maatschappij, als een geschiedenis van klassenstrijden.

Wij zouden nog heel wat kunnen opmerken over zo vaak bestreden passages in het geschrift, zoals over de z.g.n. „Verelendungstheorie“. Tegenover het betoog van zo velen, dat de arbeidersklasse in stede van grotere ellende, een stijgende welvaart verkregen heeft, zouden wij het feit willen stellen, van de rampzalige omstandigheden, waaronder tientallen miljoenen als gevolg van het hedendaagse kapitalistische barbarisme moeten leven.

Maar het gaat er niet om bij de waardebepaling van het manifest, of het inzicht van Marx en Engels toenmaals voor de volle honderd procent klaar was. Reeds in het eerste hoofdstuk wordt dienaangaande vastgesteld: „Het proletariaat maakt verschillende tijdperken van ontwikkeling door.“ En duidelijk moet het voor elk klassenstrijder worden, dat

De Int. Fed. van Bedrijfskernen en de arbeiders-Meidag

De plaatselijke groep Amsterdam van de I.F.B.K. en naar wij vernamen in navolging daarvan ook de Haagse groep, heeft besloten de organisatie ter hand te nemen van de viering van de arbeiders-meidag. In verband daarmee hebben de organisaties van die plaatsen van de Nederlandse Bond van Vrij Socialisten en van de Communistenbond Spartacus in die plaatsen afgezien van het organiseren van eigen bijeenkomsten op die dag.

Dit besluit juichen wij van harte toe. Er blijkt uit, dat bij deze organisaties de wil aanwezig is, te pogen de Meidag te plaatsen in het teken waarin zij behoort te staan. In de loop van de jaren is door sociaal-democratie en stalinisme deze dag van internationale klassenstrijd steeds meer gemaakt tot een traditionele dag waarop deze socialistische groeperingen eigen geld verzamelden om een of meer redevoeringen aan te horen over eigen doel en organisatie. Dat werd ook in onze eigen organisatie aangevoeld en zo gingen er op den duur zelfs stemmen op, om met deze „traditie“ te breken, en geen Meidag te organiseren.

Zo op zichzelf zouden wij daarin verlies hebben gezien. Het komt ons voor, dat een vernieuwing van de arbeidersstrijd ook op de Meidag zijn invloed zou moeten doen gelden. Met andere woorden, dat in de toekomst pogingen zouden moeten worden geconstateerd en ondernomen om ook op de eerste Mei het zelfstandig in beweging komen van de massa's tot uitdrukking te brengen.

Wij moeten het genomen besluit niet overschatten, maar wij kunnen toch niet anders zien, dan dat de weg die Amsterdam en Den Haag nu op-

gaan, een stap in die goede richting is. Dat de Nederlandse Bond en Spartacus in verband daarmee terug traden om het nieuwe alle kansen te geven, was zeer goed gezien.

Het komt nu op een paar dingen aan. In de eerste plaats zouden wij de Amsterdamse en Haagse groep van de I.F.B.K. met klem willen aanraden, deze nieuwe weg bewust en konsekvent op te gaan. Plaats de komende Meidag in het teken van de klassenstrijd, niet in woorden, maar ook in de daad. Op de te houden vergaderingen zal de bedrijfsarbeider moeten verschijnen, zal de bedrijfsarbeider in de eerste plaats moeten spreken over zijn nood, zijn positie en zijn strijd. De I.F.B.K. zal zich tot de bedrijven moeten richten. Wat zij, de bedrijfsarbeiders, ondergaan en willen, moet door hun sprekers op de Meivergaderingen worden ver-

Ten laatste male

Aan onze postabonné's.

Dit is het vierde propaganda-nummer, het laatste voorlopig, dat U dubbel ontvangt. Reeds bereiken ons berichten, dat er met die extra nummers wordt gewerkt. Zet het door tot het einde; dit nummer, en dan..... oogsten.

Zoekt Uw proeflezers op, doet er een woordje bij en maakt ze abonné. Geeft de resultaten op aan de administratie postbus 7046 Amsterdam Zuid 2.